

„Už je vzhůru!“ křikl přes rameno. Přišli další dva ozbrojení vojáci, kapitán lodi a korporálčice. S hrůzou jsem si všimla, že manžety na její rudé *keftě* mají černou výšivku. Smrtička! Co se mnou chce dělat?

Rozhlédla jsem se kolem. Větrostrůjci pořád ještě stáli u stěžně a se zdviženýma rukama nás za silného větru vedli vpřed, po boku jim stál jen jeden jediný voják. Paluba byla místy kluzká od krve. Zvedl se mi žaludek, protože se mi hned vybavily hrůzy přestálého zápasu. Korporálčici-hojiči obcházeli raněné. Kde je Mal? Podél zábradlí stáli vojáci a grišové, všichni popálení a celí od krve, jejich řady od chvíle, kdy jsme vyrazili, zdatně prořídily. Všichni mě unaveně pozorovali. S narůstajícím zděšením mi pomalu docházelo, že ti všichni, vojáci i korporálčice, mě hlídají. Jako vězně.

Vypravila jsem ze sebe: „Mal Oretsev. Je to stopař. Byl zraněný při útoku. Kde je?“ Žádná odpověď. „Prosím vás,“ žadonila jsem, „kde je?“

Loď sebou trhla, jak narazila na pevninu. Kapitán na mě namířil puškou. „Vstávej.“

Napadlo mě, že se prostě odmítnu zvednout, dokud mi neřeknou, co se stalo s Malem, ale při pohledu na smrtičku jsem si to rozmyslela. Sotva jsem se zvedla ze země, celá zkroucená bolestí, jež mi působila rána na ramenou, ztěžka jsem zavrávala, protože právě v tu chvíli sebou loď škusbla, když se jí dělníci z doků chopili a začali ji tahat ven. Instinktivně jsem natáhla ruku, abych se zachytila a nespadla, a voják, jehož jsem se při tom náhodou dotkla, ode mě prudce odskočil, jako bych ho spálila. Podařilo se mi nabrat rovnováhu a myšlenky v mé hlavě zmateně vířily.

Člun se opět zastavil.

„Běž,“ rozkázal kapitán. Z lodi jsem vyšla v doprovodu vojáků mířících na mě svými zbraněmi. Míjela jsem ty, kteří stejně jako já přežili, a s narůstajícím neklidem zjišťovala, že na mě se zvědavým úžasem zírají, když mi náhle sklouzl zrak na velitele kartografů, který se právě o něčem dohadoval s jedním z vojáků. Chtěla jsem zastavit a říct mu, co se stalo s Alexejem, nesebrala jsem však odvahu.

Vstoupili jsme do suchých doků a mě nesmírně překvapilo, když jsem si uvědomila, že jsme zpátky v Kribirsku. Vůbec jsme Vrásu nepřejeli. Pořád lepší maširovat přes tábor s puškou v zádech než být v Bezmoří.

Ale zas o tolik lepší to není, přemítala jsem naplněna úzkostí.

Když mě vojáci vedli po hlavní cestě, zanechávali lidé své práce a civěli na mě. Myšlenky mi divoce vířily hlavou. Přestože jsem hledala spoustu odpovědí, žádné jsem nenalezala. Provedla jsem něco ve Vráse? Porušila jsem nějak vojenský protokol? A jak jsme se odtamtud proboha dostali? V ráně mi začalo cucat. Poslední, na co jsem si vzpomínala, byla nesnesitelná bolest, když mi volkra zařála pařáty do zad, a pak ten pronikavý výbuch světla. Jak jsme to přežili?

Jakmile jsme došli k velitelskému stanu, všechny myšlenky se mi rázem vykouřily z hlavy. Kapitán dal vojákům rozkaz zastavit a zamířil ke vchodu.

Korporálčice natáhla ruku, aby ho zastavila. „Je to ztráta času. Měli bychom okamžitě přistoupit k...“

„Dej ze mě tu ruku pryč, krvelačnice,“ utrl se na ni kapitán a odhodil jí ruku stranou.

Korporálčice na něj chvíli zírала s nebezpečně přimhouřenýma očima, pak se chladně usmála a mírně se uklonila. „*Da, kapitán.*“